

ΜΗΧΑΛΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 30
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμορος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —

B. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΦΘΓΗΤΗΣ

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ,

ἔτελειωσε πλέον καὶ ἀπὸ τῆς μεθαύριον ἐτοιμασθῆτε ὅλοι
 σας καὶ ὅλοι σας ν' ἀναγνώσετε τὸ μυθιστόρημα τοῦ βιβλίου
 μελετητοῦ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, τοῦ κομψοῦ συγγραφέως,
 τοῦ διακεκριμένου μυθιστοριογράφου

Γεωργίου Ὁνέ

τὸ φέρον τὸν λαϊκὸν καὶ καταμαυρισμένον ἀπὸ καπνὸν καὶ
 σιδηρὰ ρινίσματα τίτλον

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Εἶνε μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποσπάσῃ καὶ τὰ δά-
 κρυα ἄρθρα ἀπὸ τῶν ἐχόντων εὐαίσθητον τὴν καρδίαν,
 ἀλλὰ καὶ τοὺς γέλωτας πολλοὺς ἀπὸ τῶν διψώντων εὐθυ-
 μίαν καὶ ἀστείότητα. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὰ θὰ κάμῃ, ἀλλὰ
 καὶ κινῶν ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν του θὰ
 δεῖξῃ ἄλλην μίαν φοράν ἀκόμη εἰς αὐτοῦ: ὅτι τὴν δροσιὰν
 τῶν αἰσθημάτων καὶ τὴν ποιήσιν τῆς καρδίας ἀν τὰ ἀπαν-
 τήσωμέν ποτε, δὲν θὰ τὰ ἀπαντήσωμεν παρὰ τοῖς μεσίταις
 καὶ τῇ διεφθαρμένῃ ἀριστοκρατίᾳ, ἀλλὰ παρὰ τῷ ἕκ τῶν
 σπλάγχων τοῦ λαοῦ ἐξερχομένῳ ἐργάτῃ, βιομηχάνῳ, ἐμπό-
 ρῳ, ὅστις μόνος διὰ τῆς θελήσεώς του καὶ τῆς προσωπικῆς
 του ἰσχύος δημιουργεῖ τὴν θέσιν, ἣν καταλαμβάνει ἐν τῇ
 κοινωνίᾳ, καὶ ὅστις ἐν μὲν ἦνε πτωχὸς εὐθύμως καὶ γελῶν
 φέρει τὴν πτωχίαν του, ἀν δὲ πλούσιος κάμει τοιαύτην χρῆ-
 σιν τοῦ πλοῦτου του, ὥστε κατορθοῖ νὰ κατακτᾷ τὰς περὶ
 αὐτὸν κερδίας. Καὶ κατὰ παράδοξον εὐτυχίαν, ἐνῶ ἡ ἐκ-
 λογὴ τοῦ μυθιστορήματος ἦτο ὅλως τυχαία, προσελεύσαν-
 τος τὰ βλέμματά μας μόνου τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκδόσεων
 (ὅστις ἀναβαίνει εἰς 70) καὶ ὄχι τοῦ ποιοῦ τῆς ὕλης, ὅπερ
 ἠγνοοῦμεν, προσφέρει καὶ αὐτὸ σήμερον τὰς ὥρας τοῦ ἰδέας
 εἰς τὸν ἀγῶνα, ὃν ἡ εὐγενὴς καὶ ἀνεξάρτητος δημοσιογρα-
 φία ἀνέλαβεν, ἐκεῖνον δηλαδὴ τοῦ νὰ πολεμήσῃ τὴν ὀλονὲν
 διὰ τοῦ χρηματιστηρίου, τῶν ἐταιριῶν, τοῦ καμπανίτου,
 τῶν διὰ τῆς τιμῆς τῆς συζύγου ἐξαγοραζομένων ἀδα-
 μάντων καὶ θέσεων, τῶν χρυσοστολιστῶν ἀκολούθων, τοῦ
 βωδεβίλ καὶ λοιπῶν αἰσχροτήτων εἰσαγομένην διαφθοράν,
 προσπαθοῦσα νὰ ἀνυψώσῃ τὸν λαὸν εἰς σημεῖον, ἀφ' οὗ νὰ
 μὴ δύνανται νὰ τὸν καταβιάσῃσιν αἱ χρυσαὶ ἀλυσεῖς τῆς

διεφθαρμένης ἀριστοκρατίας τοῦ χρηματιστηρίου μέχρι τοῦ
 χρυσοῦ βορβοροῦ ἐνθα κυλιέται.

Λοιπὸν ἐπειδὴ συγκινεῖ, γοητεύει, κινεῖ τὸν γέλωτα καὶ
 προκαλεῖ τὰ δάκρυα ἀλληλοδιαδόχως, ἐπειδὴ εἶνε δι' ὅλας
 τὰς ἡλικίας καὶ δι' ὅλας τὰς ἰδιοσυγκρασίας καὶ τέλος
 διὰ τῶν ἰδεῶν του κτυπᾷ μίαν τάξιν, ἥτις φιλῶ μόνον ὀνό-
 ματι ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, κηλιδούσα αὐτὸν διὰ τῆς δια-
 φθορᾶς τῆς δι' αὐτὰ ὅλα τὸ συνιστώμεν εἰς ὅλους τοὺς Ἑλ-
 ληνας καὶ εἰς ὅλας τὰς Ἑλληνίδας, οἵτινες ἀναγινώσκοντες
 αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπερθερμανθῶσιν ἀπὸ περιέργειαν
 καὶ ἐνδιαφέρον, καταθελγόμενοι καὶ γοητευόμενοι ἀνα πᾶ-
 σαν γραμμὴν. Ἴσως ἡ ἀτελής μετάφρασις βλάπτει τὸ ἀρι-
 στουργηματῆ αὐτὸ, ἀλλ' εἶνε τόσον ὄραϊον, ὥστε ὅση
 βλάβη καὶ ἀν τῷ ἐπενεχθῆ, θὰ μείνῃ πάντοτε ἐνδιαφέρον
 καὶ ἐνδιαφέρον, ἀποτελοῦν τὸν δικαιοῦτερον τίτλον τῆς δό-
 ξης τοῦ συγγραφέως.

Ὁ μεταφραστὴς

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 62, προῖον πάλης μακρᾶς μεταξὺ βα-
 σιλείας καὶ ἔθνους, ἀπέδειξεν ἐπὶ τέλος. ὡς συνέβη πάντοτε
 ἐν τῇ ἱστορίᾳ, νικητὴν τὸ ἔθνος· ἀλλ' ἡ μακρὰ πάλη ἐξήν-
 τλησε τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους, διέφθειρε τοὺς χαρακτῆρας,
 ὅπερ εἶνε πρόνομιον τῶν καταπολεμουμένων βασιλείων, καὶ
 κατέστησεν ἡμᾶς ἀνικάνους αὐτοκυβερνήσεως, καθ' ἣν στιγ-
 μὴν ἀκριβῶς ἀνελάβομεν τὰς ἡνίας. Ἡ γενεὰ τοῦ 21 εἶχεν
 ἐκλείψῃ, χωρὶς νὰ κληροδοτήσῃ εἰς τὴν παρούσαν τὰς ἀρετὰς
 καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς· ἐν τῇ ἐπιστήμῃ, ἐν τῇ φιλολογίᾳ, ἐν
 τοῖς ἡθεσιν, ἐν τῇ πολιτικῇ ἐπῆλθεν ἀνέλπιστος καὶ παρά-
 δοξος κατάπτωσις. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα
 προήχθησαν ἰσχυρῶς ἔκτοτε, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ
 λόγος τοῦ φαινομένου τούτου σπουδαῖος ἢ ἐκθρόνισις τοῦ Ὀ-
 θωνος ὅπως ὁποῦτε μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐκείνην ἐνισχυθῆ-
 σαν τὰ ἄτομα, ἀλλὰ δὲν ἐνισχύθη τὸ Κράτος· αἱ ἀσημότητες
 προσέλαβον ἐπιστημότητα, αἱ πεζαὶ φύσεις προσεκτήσαντο
 πτερά· ἐπλήθυνον οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ
 δημοσιογράφοι καὶ οἱ πλούσιοι χωρὶς νὰ βελτιωθῶσι κατὰ
 ποιὸν, ἐπολλαπλασιάσθησαν τὰ σχολεῖα κατὰ λόγον τῆς ἐκ-
 πτώσεως τῆς ἐκπαιδεύσεως· ἐδημοκρατήθη ἀληθῶς ἡ διοί-
 κησις, ἀλλὰ τοῦτο κατέστησεν αὐτὴν ἐλαττωματικωτέραν
 καὶ ἀδικιωτέραν· ἀνοίχθησαν αἱ πύλαι τοῦ στρατοῦ εἰς πάν-

τας τούς πολίτας, ἀλλ' ὁ στρατός ἐξέλιπε· κατηργήθησαν τὰ προνόμια τῶν ναυτικῶν οἰκογενειῶν, ἀλλὰ τὸ ναυτικὸν δὲν προήχθη, καὶ νῆυσαν οἱ σπουδαρχίδαι, ἀλλὰ οἱ πολιτικοὶ ἐστείρευσαν. Ἀλλὰ τὸ ἔθνος δὲν ἐξήγγειλεν εἰσέτι τὸν τελευταῖον αὐτοῦ λόγον· ὑπολείπεται νὰ ἴδωμεν τί θὰ εἴπη ἡ νέα γενεά.

Δυοὶ θάτερον ἢ ἐπανάστασις τοῦ 62 ὑπῆρξε λάθος καὶ ἀπισθοδρόμησις, ἢ τὰ ἀποτελέσματα τῆς αὐτοκυβερνήσεως, ἢ καθιέρωσε, δὲν ἐφάνησαν εἰσέτι. Οἱ μὴ γνωρίζοντες νὰ ἀποταθῶσι πρὸς τὸ ἔθνος, οἱ περὶ τὰς προσωπικότητας εὐαρεστούμενοι νὰ τυρβάξωσιν, οἱ ἐξαρτῶντες τὰ πολιτικὰ ζητήματα ἐκ τῆς ἀτομικῆς βουλήσεως, ἀπηύθυναν ἐσχάτως κατὰ τοῦ βασιλέως, καίτοι τοῦτο εἶνε ἥμισυ δημοκρατικόν, σφοδρὸν παράπονον, διότι δὲν ἐπεμελήθη τὴν στρατιωτικὴν ὀργάνωσιν τῆς χώρας. Ἡμεῖς ὅμως θὰ ἀπηυθύνωμεν κατ' αὐτοῦ ἄλλο παράπονον, ὅτι δὲν ἐπεμελήθη τὴν ναυτικὴν ἐξόπλισιν τοῦ ἔθνους, πολὺ χρησιμωτέραν καθ' ἡμᾶς. Ἐπίσης αἱ τὰ πίνδεινα πάσους ἐκ τῆς κακοδιοικήσεως ἐπαρχίαι τῆς Ἑλλάδος φαίνονται κατὰ τοῦ βασιλέως, διότι δὲν ἀναλαμβάνει αὐτοπροσώπως τὴν ἀνωτάτην αὐτῶν διοίκησιν. Φίλος δέ τις ἡμῶν, φιλοσοφικώτερος ἴσως πάντων, διαρρηγνύσει καθ' ἐκάστην τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, διότι ὁ βασιλεὺς ἀνεχεται παραλυομένην τοσοῦτον τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν, ἥτις εἶνε ὁ ἄρτος τοῦ λαοῦ, καὶ ἐξ ἧς μόνως πᾶν καλὸν δύναται νὰ προέλθῃ. Κατὰ τὴν τοιαύτην λογικὴν, συγκεντρούμενα τὰ παράπονα πάντα ἤθελον ἀπολήξει εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ἐκμηδένισιν τῆς ἐπανάστασεως τοῦ 62. Τὸ καθ' ἡμᾶς δὲν δυνάμεθα νὰ καταδικάσωμεν οὕτω τὴν ἐπανάστασιν ταύτην· προτιμῶμεν νὰ διδάξωμεν τὸ ἔθνος πῶς νὰ αὐτοκυβερνηθῇ, παρά νὰ διδάξωμεν τὸν βασιλέα πῶς νὰ κυβερνήσῃ, τοῦθ' ὅπερ μῆτε δημοκρατικὸν εἶνε, μῆτε συνταγματικόν, μῆτε ἀπλῶς πολιτικόν· ἀπαξιοῦμεν μάλιστα καὶ μίαν σταγόνα μελάνης νὰ δαπανήσωμεν πρὸς διδασχὴν τοῦ βασιλέως, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει ἔθνος κυρίαρχον καὶ αὐτοκυβερνώμενον. Ἡ ἐπανάστασις τοῦ 62 δὲν ἐγέννησεν εἰσέτι, ἀλλὰ πιστεύομεν ἀδιστακτικῶς ὅτι θὰ γενήσῃ. Τὴν πεποιθήσιν ἡμῶν ταύτην κρατύνει ἐγγύθεν μελέτη τῆς νεολαίας.

Δύνασθε νὰ βοηθήσητε τὴν χήραν; νὰ διδάξητε τὴν νεολαίαν; νὰ συντρίψητε τὰ ποικίλα μαγανεύματα τοῦ ἀτομισμού; νὰ διασπειρήτε τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος; νὰ μεγαλύνητε ἐνώπιον τῆς φαντασίας τῶν πολιτῶν τὴν εἰκόνα τῆς πατρίδος; ἰδοὺ τὸ στάδιον. Ταύτην θεωροῦμεν ἀποστολὴν ὄντως δημοσιογραφικὴν καὶ πολιτικὴν. Οἱ γηραιότεροι μάλιστα τῶν συναδέλφων ἡμῶν ὤφειλον νὰ γνωρίζωσιν, ὅτι διὰ τῆς μέχρι τοῦδε τακτικῆς μόνον τὰ πρόσωπα τῶν πολιτευομένων προσκαίρως ἐξυπρέτησαν, ἀποτελέσματα δὲ σοβαρὰ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους οὐδόλως ἐπέτυχον. Ἄς ἀφήσωμεν τοὺς νεκροὺς νὰ θάπτωσιν τοὺς ἑαυτῶν νεκροὺς καὶ ἀς βαδίσωμεν εὐθὺ πρὸς τὸ μέλλον. Ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ ἀποθάνῃ ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακείου τοῦ κ. Τρικούπη, μὴδὲ ἂν ἑκατοντάκις ἦτο περιτετυλιγμένη ἐντὸς αὐτοῦ, οὔτε θὰ ἀναζήσῃ ἐν τῇ ἀγκάλῃ τοῦ κ. Δηληγιάννη, ἐὰν ἦνε προωρισμένη πρὸς θάνατον. Βλέπετε τοὺς πυρίνους τούτους ὀφθαλμοὺς τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος; ἀκούετε τοὺς ἀγνοῦς τούτους παλμοὺς ἀφατριάστων καὶ νεαρῶν καρδιῶν; ὑπάρχει ἐκεῖ ζωὴ, ἢ οὐδεὶς ἀγγλομαθὴς μωρόσσοφος δύναται νὰ ἀποξηράνῃ καὶ οὐδεὶς βασιλεὺς νὰ ἐμφυσησῇ. Ὑπὸ τὴν ἀπεχθεστάτην φενάκῃ τῆς ἐπικρατούσης πολιτικῆς ὑπάρχει πνεῦμα νεάζον καὶ πλῆρες εἰλικρινείας καὶ φιλοπατρίας τὸ πνεῦμα τῆς νεολαίας, τὸ ὁποῖον ψαῖει μὲν ἢ φενάκῃ, ἀλλὰ δὲν ἄλλοιοῖ. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἡ πατρὶς, ἐὰν ἢ ἐκ

τῶν αἱμάτων καὶ τοῦ πυρὸς ἀναβλαστήσασα νέα Ἑλλάς ἦτο προωρισμένη καὶ πάλιν εἰς ταχὺν καὶ ἄδοξον θάνατον, ἡμεῖς, τὰ τελευταῖα αὐτῆς τέκνα, ἡμεῖς, οἱ μὴ δοκιμασθέντες εἰσέτι ἐς τὴν πολιτικὴν, ἡμεῖς οἱ περισσότερον ἀγαπῶντες παρὰ ὑπολογίζοντες, ἡμεῖς τέλος οἱ νέοι καθήκον ἔχομεν μέχρις ἐσχάτης πνοῆς νὰ μὴ πιστεύσωμεν εἰς τὸ ἄδοξον τῆς πατρίδος ἡμῶν τέλος.

Ἄλλ' εἶνε μεγαλειτέρα ἢ τύχη τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς, παρ' ὅσον φαντάζονται οἱ ἄνθρωποι τοῦ παρόντος, οἱ τὰς ἰδίας μόνον δυνάμεις ὑπολογίζοντες καὶ συμφῶως πρὸς τὰ παρελθόντα καὶ παρόντα αὐτῶν σφάλματα συλλογίζόμενοι. Δὲν ἀνέστην ἢ θεῖα πρόνοια τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ σκότους τῆς δουλείας, ἵνα καταστήσῃ αὐτὴν βορᾶν τῶν φατριαστῶν καὶ ὄψον τῶν μεσιτῶν. Ἐὰν μέχρι τοῦδε ἀπέτυχε τὸ ἔργον τῆς Ἑλληνικῆς παλιγγενεσίας, οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύει τοῦτο ἢ πρόσκαιρόν τινα σταθμὸν ἐν τῇ προοδευτικῇ κινήσει, σταθμὸν συνηθέστατον καὶ ἴσως ἀναγκαῖον ἐν τῇ πορείᾳ τῶν ἐθνῶν. Ἄς οἰκτείρωσι τὴν ἑαυτῶν τύχην οἱ διαβιάσαντες ἐν τῷ σταθμῷ τούτῳ, ὑπὸ σκότος νεκτερινόν καὶ ἐν ἀδρανείᾳ καὶ ὑπνηλίᾳ καταστάσει· ἀλλ' ἄς μὴ προδικάσωσι τὸν ἀνατελοῦντα τῆς αὔριον ἥλιον. Ἐν τῇ ἠθικῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ὅπως καὶ ἐν τῇ φυσικῇ, αἱ ἀντιθέσεις διαδέχονται ἀλλήλας, ὅταν ὀλιγώτερον περιμένη τις αὐτάς· ὑπάρχει ἐν τῷ μέλλοντι Ἑλλάς, ἥτις μὴ δυναμένη νὰ ἦνε χειροτέρα, ἔσεται πάντως ἀξιοτέρα ἑαυτῆς. Ἐν τῇ ἀρχαιότητι ὁ νόμος τῆς ἀνθρωπότητος ἦτο ἡ πρόοδος καὶ ὁ τῶν ἐθνῶν ἢ παρακμὴ σήμερον ἔθνος καὶ ἀνθρωπότης σχεδὸν συνεταυτίσθησαν καὶ ὁ νόμος τῆς αἰωνίας ἀναπλάσεως κατίσχυσε τῆς ἀνάγκης τοῦ θανάτου. Καυχώμεθα ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, μόνον ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ἐξελέξατο, ἢ θεῖα πρόνοια, ὅπως ἀποδείξῃ ὅτι ὁ θάνατος εἶνε μὲν ἀνάγκη τῶν ἀτόμων, ἀλλ' ὄχι καὶ τῶν ἐθνῶν καὶ καυχώμεθα πρὸ πάντων, διότι ἡ ὑψίστη αὐτῆ ἀποστολή, ἀποπλανηθεῖσα ἐπὶ πενήκοντα ἔτη, ἐκκληρώθη ἤδη εἰς τὴν νέαν γενεάν τῆς σήμερον.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ κ. Κουλουριώτης, ἀφοῦ μετέβη εἰς Ἡπειρον διὰ νὰ ἐργασθῇ ἐναντίον τοῦ ἐλληνισμού, δημοσιεύει διατριβὴν ἐν τῷ *Διῶρι*, παραπονούμενος ἐναντίον τοῦ προξένου μας κ. Σωμάκη, ᾧ ἐγκαρδίως συγχαίρομεν ὡς ἀποδιώξαντος τὸν μισρὸν τοῦτον Ἰησοῦτην, ὅστις πῆγε ἐκεῖ μὲ ἀλθανικὰς φυλλάδας καὶ ἀλφραβητάρια δικά του φορτωμένος νὰ πῆ τῶν Ἡπειρωτῶν ὅτι ἔχουν γλώσσα δική τους—δηλαδὴ τοῦ Κουλουριώτη—καὶ νὰ παύσουν καλούμενοι Ἕλληνες. Παραπονεῖται δὲ κατὰ τοῦ κακῶς ἀποπέμφαντος αὐτὸν κ. Σωμάκη, ὡς Ἕλληνα, οὐ αἱ ἐλευθερίαι παρεβιάσθησαν! Καὶ ὁ *Διῶρ* δημοσιεύει τίς μωρολογίας αὐτάς!!

Ἐρωτῶμεν ἡμεῖς τὸν κ. Κουλουριώτην:

! Εἶνε ἢ δὲν εἶνε προτεστάντος, ναι ἢ ὄχι;

! Ἐργάζεται ὡς μέλος προπαγάνδας καὶ μισθοδοτεῖται ἐπὶ αὐτῆς, ναι ἢ ὄχι;

! Πῆγε εἰς τὴν Ἡπειρον νὰ ἐνώσῃ τὸν ἐλληνισμόν ἢ νὰ τὸν διαιρέσῃ, ναι ἢ ὄχι;

! Ἀλαξοπιστήσας Ἕλληνα δύναται νὰ ὀνομασθῇ Ἕλληνα, ναι ἢ ὄχι;

! Οἱ ἄλλοι ἱεραπόστολοι, ὧν αὐτὸς εἶνε ἀδελφός, ἐργά-